

עפ"ג 10577/09/17 - סעיד גודה, עבד אללה עבד אללה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 10577-09-17 גודה נ' מדינת ישראל עפ"ג 47473-08-17 עבד אללה נ' מדינת ישראל

לפני: כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד

כבוד השופט שמואל בורנשטיין

כבוד השופט נאוה בכור

המערערים 1. סעיד גודה 2. עבד אללה עבד אללה

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה בת"פ

56865-08-16 מיום 12.7.2017 שניתן לאחר שהמערערים הורשעו לאחר ניהול הוכחות, בארבעה אישומים בכתב אישום מתוקן בהתפרצות לבית מגורים כדי לבצע עבירה בצוותא, לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין + סעיף 29 (א) לחוק (2 אישומים), בהסגת גבול פלילית בצוותא, עבירה לפי סעיף 447 (א) + סעיף 29 (א) לחוק (3 אישומים), בגניבה בצוותא, לפי סעיף 384 + סעיף 29 (א) לחוק (3 אישומים), בניסיון התפרצות לבית מגורים כדי לבצע עבירה בצוותא, לפי סעיף 406 (ב) + 29 (א) + 25 לחוק, בכניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 והחזקת נכס חשוד כגנוב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק.

2. מערער 1 נדון ל-30 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, 6 חודשי מאסר על תנאי וחודשיים מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין, פיצוי של 1,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים וחתימה על התחייבות בסך של 10,000 ₪.

מערער 2 הורשע גם בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונדון ל-36 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו והפעלת המאסרים המותנים בני 6, 8 ו-12 חודשים בגין עבירות רכוש וכניסה לישראל שלא כחוק מת"פ 49063-03-13 (בית משפט השלום בפתח תקווה), בחופף ובמצטבר לעונש שהושת בתיק זה, כך שסך הכל ירצה 48 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, 6 חודשי מאסר על תנאי ו-3 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המופיעים בגזר הדין, פיצוי של 1,000 ₪ לכל אחד משלושת המתלוננים וחתימה על התחייבות בסך של 10,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מלעבור העבירות בהן הורשע, למעט עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק.

2. האירועים נושא כתב האישום התרחשו ביום 21.8.2016 בין השעות

03:45-05:00 בכפר סירקין.

עפ"י הנתען באישום הראשון, המערער ואחרים נכנסו ליחידת דיור ומחסן וגנבו מהמחסן נעלי ספורט נייקי, אופניים מסוג KONA, דיסק חשמלי "דה וולט", אוכל ושוקולד.

עפ"י הנתען באישום השלישי, המערער ואחרים נכנסו למרפסת האחורית של בית, חתכו את שרשרת המתכת אליה היו קשורים אופניים וגנבו אותם.

עפ"י הנתען באישום הרביעי, המערער ואחרים נכנסו לבית, שבעליו שהו בו באותה העת, וגנבו מחשב נייד של חברת HP, 4 טלפונים ניידים שונים, תיק צד ובו ארנק, כרטיס אשראי, מסמכים שונים, תג עובד, שטר כסף ויאטנמי, תיק גב ובו בגדי תינוקות וארנק ובו תעודת זהות, כרטיס אשראי וכרטיסים נוספים, משקפים, מפתחות, MP3, שעון, פנקס צ'קים וטבעת.

בהמשך הם ניסו להיכנס גם לבית נוסף, ללא הצלחה, ניגשו למרפסת חיצונית וגנבו משם מברגה, מקדחה ומטען של חברת בוש.

עפ"י הנתען באישום החמישי, המערער 2 הזדהה בשמו של אחר, קטין בן 17, בתחנת המשטרה סירב לשתף פעולה ואמר לשוטר עמרי אטינגר: "אני אפגוש אותך בחוץ".

כן נמצא ברשות המערערים תיק גב שחור ובו משאבת אופניים, סכין יפנית, גרביים, דברי מזון, כובע קסקט, שני זוגות כפפות ומברג חשודים כגנובים.

גזר הדין

1. בהסכמת הצדדים נקבע עונש אחד כולל, אולם הייתה מחלוקת לגבי אופן יישומו, דהיינו- האם יש לקבוע מתחם לכל פרט אישום או מתחם אחד כולל לכל האישומים כאילו דובר באירוע אחד. אמנם קיים דפוס פעולה זהה בכל האישומים והמעשים בוצעו בטווח זמנים קצר מאוד, אך כתב האישום כולל ריבוי עבירות, כאשר עבירות ההתפרצות והעבירות הנלוות להן בוצעו במקומות שונים וכנגד קורבנות שונים. כל התפרצות מהווה תכנית עבריינית נפרדת ולפיכך, מדובר בארבעה אירועי התפרצות/הסגת גבול וגניבה, בגינם יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אישום.

יחד עם זאת, טענת הסניגור, כי גזירת הדין אינה עניין מתמטי הנגזר ממכפלת מתחם העונש שייקבע לאישום בודד, מקובלת.

2. המערערים פגעו בערכים החברתיים של זכות האדם להגנה על קניינו ורכושו, לפרטיות, לתחושת ביטחון והגנה על הסדר הציבורי. עבירות אלו כונו זה מכבר "מכת מדינה" בשל ריבוי, קלות ביצוע, הקושי לתפוס את מבצעה, והפגיעה הקשה בקורבנות העבירה ובציבור כולו.

המערערים חברו לאחרים לשם ביצוע העבירות כשהגיעו יחד למקום, ביצעו אותן והלכו יחד ליעד אליו ביקשו להגיע. אין לראות באירועים מעשה ספונטני ממש. המערער נכנסו לישראל, בידעם שאין להם אישור לכך כדי לשוב לבתיהם עם שלל מההתפרצויות האמורות. העבירות בוצעו לשם בצע כסף על רקע מצבם הכלכלי והאישי של המערערים על חשבונם של אזרחים תמימים. מדובר בהיקף גניבות לא מבוטל וברכוש שכלל אופניים וציוד אלקטרוני.

3. מתחם העונש ההולם לאישומים שעניינם התפרצות והעבירות הנלוות להן (אישום ראשון, שלישי ורביעי) הוא בין 12 ל- 24 חודשים.

4. בגזירת העונש המתאים, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. במסגרת זו יילקחו בחשבון הפגיעה של העונש במערערים ובמשפחתם, בנסיבות חיים קשות שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירות ועברו הפלילי של מערער 2. אין הצדקה לחדירה לבתי המתלוננים אולם יש ליתן את הדעת למצוקה הכלכלית של המערערים, שלא הצליחו לפרנס את משפחותיהם בכבוד ופנו לדרך לא לגיטימית.

5. נוכח היות מערער 1 תושב שטחים לא התקבל תסקיר מבחן לגביו ולא ניתן לדעת אם הוא בעל דפוסים עברייניים או שמעיד באופן חד פעמי.

6. המערער 1 הוא בגיר-צעיר, שהיה בן 19 בזמן ביצוע העבירות, בן למשפחה מרובת ילדים שמפרנס את משפחתו, ואין לו עבר פלילי.

7. יש לאבחן בין מערער 1 למערער 2 לאור גילם, נסיבותיהם האישיות ועברם הפלילי ויש למקם את מערער 1 בחלק התחתון של מתחם הענישה.

8. בגזירת הדין של מערער 2 יש לתת משקל להכרעת הדין, שבה נקבע כי נפל פגם בדרישת השוטר המתנדב מהמערער להפשיל את מכנסיו, כדי למנוע את בריחתו אף שהמערער נשמע להוראותיו ונשכב על הקרקע בעוד השוטר עומד כשאקדח שלוף בידיו. מדובר בסיטואציה לא נעימה שהשפיעה עליו לרעה, הסיטואציה לא הייתה הכרחית ויש בה אלמנט משפיל.

9. בעברו של מערער 2 הרשעות קודמות בעבירות רכוש והוא ריצה מאסרים בגינם. מדובר בבחור צעיר שגדל בסביבה קשה, במשפחה קשת יום, אשר הוריו לא מתפקדים ולא מפרנסים והוא נושא בנטל גידול אחיו הצעירים. הוא אימץ לעצמו אורח חיים שולי, במסגרתו הוא מבקש למלא את מבוקשו בדרך של גניבת רכוש הזולת. המערער הביע את תסכולו על כך שאינו יכול להשתלב בטיפול.

יש למקם את עונשו של המערער 2 במרכז המתחם.

10. בהתחשב במצבם הכלכלי של המערערים אין להטיל עליהם קנסות ומאחר והרכוש הוחזר, מוטלים פיצויים בשיעור סמלי.

נימוקי הערעור (המערער 2)

1. בית משפט קמא שגה בקובעו כי מדובר בשלושה אירועי התפרצות, הסגת גבול וגניבה בגינם קבע מתחם עונש ועונש נפרד לכל אירוע. מדובר ב"אירוע" אחד לצורך קביעת מתחם עונש הולם, שכן מדובר בתוכנית עבריינית אחת שהתגבשה באותו לילה, במעשים שבוצעו באופן דומה ואין להגדירם כאירועים נפרדים.

2. בית משפט קמא שגה בקובעו כי מתחם הענישה ההולם נע בין 12 ל - 24 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, מבלי שנתן משקל מספיק לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, שיש בהן כדי להשפיע על קביעת מתחם עונש הולם.

3. בית משפט קמא שגה בקובעו כי אין לראות במעשה אירוע ספונטני אלא חבירה של המערער והאחרים יחד. אין כל ראיה המעידה כי היה תכנון מוקדם ואף לא ראיה המעידה על קשר בין המערער לאחרים קודם לאירוע. מדובר באירוע ספונטני ולכן הדבר היה אמור לבוא לביטוי בגזר הדין.

4. אין לדעת מה היה חלקו היחסי של מערער 2 במעשים והדבר לא עולה מכתב האישום או מהכרעת הדין. לא ברור כיצד נגזר דינו ללא הבסיס הראייתי המתאים ביחס לחלקו היחסי.

5. עונשו של מערער 2 חמור יותר מעונשיהם של האחרים, עליהם נגזרו 30 חודשי מאסר, הגם שהמערער מודע לעובדה, שבניגוד אליו, לאחרים אין עבר פלילי. ניתן משקל כבד יתר על המידה לעברו הפלילי, שגרם להחמרה ניכרת עמו וליצירת פער משמעותי בין עונשו לעונשם של האחרים.

6. בית משפט קמא לא נתן משקל גדול יותר לדרישתו המבזה, המשפילה והמעליבה של השוטר המתנדב מהמערער 2 להפשלת מכנסיו. היה מקום ליתן משקל רב יותר לאירוע החמור הזה, המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם.

7. בית משפט קמא לא נתן משקל רב לנסיבותיו האישיות הקשות של המערער.

8. מדובר בעבירות נגד הרכוש בלבד, שהוחזר, דבר בר תיקון ופיצוי.

9. מאחר ואין אפשרות לשקם את מערער 2 בכלא, ואין סיכוי ממשי שניתן יהיה לשחררו בשחרור מוקדם ממאסרו בהיעדר תוכנית שיקום, ראוי לתת לו תקווה לשיקום בדרך של הקלה בעונש.

10. בית משפט קמא לא נתן משקל לעובדה שמעורבות המערער באירוע נבעה ממצוקה כלכלית, שכן מחסור באוכל ומצרכים בסיסיים למשפחתו היו המניע העיקרי להסתבכותו. אלמלא מצוקה זו, הוא לא היה נגרר לביצוע העבירות. מערער 2 נעדר ביקורים של בני משפחתו, נעדר השכלה ונעדר תמיכה משפחתית.

11. במהלך הדיון בפנינו טען ב"כ המערער 2 שמרשו, להבדיל מאסירים אזרחי ישראל, לא ייצא לחופשות, לא יקבל ביקורים ולא יזכה לשחרור מוקדם.

נימוקי הערעור (מערער 1)

1. אמנם מדובר בריבוי עבירות אך מדובר במעשים זהים ולא מתוחכמים שבוצעו ללא סיועם של אחרים או של רכב מילוט ולכן יש להתייחס אליהם כאירוע אחד.

2. מתחם העונש שנקבע לאישום שלישי שבו הורשע המערער בהסגת גבול וגניבה, ולא בהתפרצות, צריך להיות נמוך מזה שנקבע לאישומים האחרים.

3. בימ"ש קמא לא נתן משקל ראוי לנסיבותיו האישיות האישיות של המערער, לגילו הצעיר, לעברו הנקי ולכך שהרכוש הגנוב נתפס.

4. בימ"ש קמא לא אבחן נכונה בין המערער לנאשם 3, שהורשע גם בהכשלת שוטר ואיומים עליו.

תגובת המשיבה

1. למערער 2 עבר פלילי בעבירות רכוש שהוא מבצע בהיותו שב"ח.

2. מדובר בעבירות מתוכננות שכן המערערים ונאשם 3 הגיעו יחד ליחידות הדיור שנפרצו, כאשר באחת מהן נמצאו בעלי הבית.

3. בימ"ש קמא התחשב בהתנהגות השוטרים כלפי המערערים, בכך שזוכו מהאישום השני ובגילם אך גם התחשב בכך שלא לקחו אחריות וניהלו הוכחות.

דין והכרעה

1. אנו רואים עין בעין עם ביהמ"ש קמא את חומרת כל אחד ממעשיהם של המערערים, ובהצטרף שלושתם לאחד, גם אם נעשו באותו לילה, כלפי בעלי יחידות דיור קרובות. גם אם המערערים זוכו מהאישום השני ובאישום השלישי הורשעו "רק" בהסגת גבול, הרי לא נפל מתום במתחם הענישה שקבע בימ"ש קמא לאור חומרת פגיעתם באינטרסים המוגנים של זכות הקניין, הפרטיות והביטחון האישי של בעלי הרכוש והנסיבות הקשורות בביצוע המעשים עליהן הצביע בימ"ש קמא.

2. גם אם המעשים נושא גזר הדין נעשו באופן ספונטני ובשל מצוקתם הכלכלית של המערערים ובני משפחותיהם, אין בכך כדי להצדיק הנמכת הרף התחתון של מתחם הענישה, שכן המערערים נכנסו שלא כדין לתחומי מדינת ישראל על מנת לפגוע ברכושם יקר הערך של בעלי הדירות שנפרצו, תוך פגיעה משמעותית באינטרסים המוגנים ואין במטרת הפגיעה כדי להנמיך את הרף התחתון של מתחם הענישה.

3. אנו דוחים את טענת ב"כ המערער 2 בכל הקשור לחוסר ההבחנה בינו למערער 1 בכל הקשור לחלקם בביצוע המעשים שכן מדובר במעשים שנעשו בצוותא, תוך פגיעה משותפת באינטרסים המוגנים ונסיבות ביצוע המעשים.

4. בימ"ש קמא לא התעלם מהשוני בין המערערים בכל הקשור למיקומם במתחם הענישה המוצדק שקבע, כאשר זה הביא אותו למקם את מערער 1 ברף התחתון של מתחם הענישה ואילו מערער 2, בעל עבר פלילי, מוקם במרכז המתחם, בהתחשב גם בכך שהורשע באישום החמישי בשיבוש מהלכי משפט ובאיומים על שוטר, בפניו הזדהה בשם קטין בן 17.

5. אף אנו, כמו בימ"ש קמא, איננו מתעלמים מהתנהגותו המבזה והמשפילה של השוטר כלפי מערער 2 אך בימ"ש קמא התחשב בכך בקביעת עונשו של המערער 2 בתוך המתחם, בנוסף לנימוקים האחרים לקולא שחלים הן על מערער 1 והן על מערער 2.

6. בימ"ש קמא הביא בחשבון במידה הראויה את נסיבותיהם האישיות של המערערים ואת מצוקתם הכלכלית כנימוקים לקולת העונש אך התחשב גם לצורך גזירת דינו של מערער 2 בעברו הפלילי, שכולל עונשי מאסר על תנאי בני הפעלה, ובתנאים הקשים שצפויים להם במהלך מאסרם, בהיותם תושבי הרש"פ.

7. בימ"ש קמא התחשב גם במצבם הכלכלי של המערערים ובכך שהרכוש יקר הערך נתפס והוחזר לבעליו לאחר שנתפסו בכף ע"י השוטרים סמוך לאחר גניבתו כאשר לא הטיל עליהם קנס כפי שראוי היה לעשות לאור מטרת עבירות הרכוש שביצעו והטיל עליהם לפצות את בעלי הרכוש בסכומים מזעריים.

8. לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעורים.

ניתן היום, כא' שבט תשע"ח (6 פברואר 2018) במעמד ב"כ הצדדים והמערערים.

נאוה בכור, שופטת

**שמואל בורנשטין,
שופט**

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**